

IAATO-procedures bij de ontdekking van hoge sterfte

Achtergrond:

In de praktijkcode voor het melden van en inspelen op potentiële hoge sterfte onder wilde dieren is een snelle verspreiding van de waargenomen en geregistreeerde informatie vereist, om besmetting tussen locaties onderling te helpen voorkomen en waardevolle informatie bij te dragen tot de analyse en beheersing van een potentiële bedreiging van wilde dieren.

Hoge sterfte kan worden gedefinieerd als ongewoon hoge sterfte, of ziekte, onder vogels of andere dieren in verhouding tot de omvang van de populatie in het betrokken gebied. Meerdere factoren kunnen verantwoordelijk zijn voor hoge sterfte, waaronder besmettelijke ziekten, vergiftiging, uitzonderlijk slechte weersomstandigheden, veranderende omstandigheden op zee-ijs, zware predatie of kritieke voedseltekorten. In het recente verleden zijn bijvoorbeeld gevallen van vogelcholera waargenomen in pinguïnkolonies, met een hoge mortaliteit tot gevolg.

De precieze definitie van hoge sterfte, en de oorzaak ervan, is voor interpretatie vatbaar. In gebieden met lage concentraties wilde dieren bijvoorbeeld, kunnen tien of meer dode vogels of dieren op dezelfde plaats op hetzelfde moment een grote sterfte betekenen¹. In gebieden met hoge concentraties wilde dieren zou rekening moeten worden gehouden met andere factoren, zoals het normale overlevingspercentage van kuikens dat algemeen gekend is voor de soort. Zieke vogels of dieren kunnen het volgende gedrag vertonen: wankelen, vallen, verlamming, onvermogen om op te staan of onwil om te bewegen wanneer zij worden benaderd. Hoesten, niezen, overvloedige neusafscheiding, oogafscheiding, zichtbare blindheid, diarree of bloederige of etterige uitwerpselen kunnen ook wijzen op een ziekte. Uiteindelijk zal de ervaring met wat normaal is voor die soort op die plaats bepalen of het incident al dan niet als hoge sterfte kan worden beschouwd.

Elke hoogst ongebruikelijke gebeurtenis, of die nu onbetwistbaar is of wordt waargenomen, moet echter onmiddellijk worden opgemerkt en gemeld.

Procedures bij ontdekking van hoge sterfte:

Indien mogelijke hoge sterfte wordt ontdekt, moeten touroperators de volgende stappen ondernemen:

- Als de touroperator redenen heeft om aan te nemen dat het aan land brengen van passagiers zou kunnen leiden tot aanzienlijke milieueffecten voor wilde dieren, tot de translocatie van ziekten of anderszins onverstandig zou kunnen zijn, mag het vaartuig niet aanleggen.
- Loop niet tussen zieke of dode dieren.
- Neem geen monsters of raak zieke of dode dieren niet aan.
- Zorg ervoor dat de standaardprocedures voor het ontsmetten van laarzen en kleding grondig worden uitgevoerd en voltooid voor alle gedragen kleding en alle gebruikte uitrusting.
- Meld de gebeurtenis onmiddellijk aan de IAATO, de dichtstbijzijnde wetenschappelijke basis en de schepen die in het gebied opereren, met de hieronder gevraagde informatie.
- Breng de nationale autoriteit waarvan de reisorganisator vooraf in kennis is gesteld, op de hoogte van het incident.

¹ Zoals gedefinieerd door het Britse ministerie van Milieu, Voedselvoorziening en Plattelandszaken.

Vereiste informatie voor melding van hoge sterfte:

1. Datum:
2. Tijd in GMT:
3. Locatie, inclusief naam en coördinaten (gebruik GPS indien mogelijk):
4. Naam van de waarnemer en van het vaartuig:
5. Soort, met vermelding of het om volwassen dieren of kuikens/jongen gaat:
6. Aantal dode of stervende dieren en geschat percentage van de kolonie:
7. De oppervlakte die ze bestreken:
8. Beschrijvingen van onderscheidende merktekens, al dan niet op de karkassen, of van symptomen die stervende dieren vertonen:
9. Verwijzing naar recente extreme weersomstandigheden (indien van toepassing) of andere milieugebonden of menselijke versturende factoren die mogelijk verband houden met de hoge sterfte:
10. Voeg zoveel mogelijk foto's en video's bij:
11. Andere observaties die relevant kunnen zijn.